

Taart en thee (1988)

Sieth Delhaas

‘Bijeen’, oktober 1988

‘Vechten tot je er letterlijk bij neervalt. Het ideaal zo hoog stellen, tot je eraan kapot gaat.’

Regels die staan te lezen in een artikel over twee Duitse theologes, die aan de katholieke universiteit van Munster al dertig jaar knokken voor gelijkberechtiging van vrouwen in de katholieke kerk.

Aan het eind vraagt de interviewster zich af: Is dit wel nodig? Kapot te gaan aan een oprechte en noodzakelijke strijd? En als ze afscheid heeft genomen van de twee theologes dringt zich bij haar een onbedwingbare zin op in taart en thee.

Ik lees dit artikel op de ochtend van een dag dat ik weer een praatpaal ben voor een vriendin-bijstandsvrouw. Een vrouw die zich de laatste zes jaar tot de tanden toe bewapend heeft tegen haar uitbuiters, die ze ontmoet in personen en structuren.

Haar bewapening draagt het kenmerk van iemand die niets meer te verliezen heeft. Mensen die niets meer te verliezen hebben, worden een gevaar voor hun omgeving.

Immers, vanuit hun vogelvrije positie schetsen zij steeds scherpzinniger de karikatuur van een samenleving die hen van alles heeft beroofd. Ook als praatpaal pas je in die karikatuur.

Met een schuldige verzuchting leg ik de hoorn op het toestel. Ook ik bemerk na dit uitzichtloze verhaal iets van een onbedwingbare zin in taart en thee. En ik weet: zelfs deze ontsnapping-voor-even ligt buiten haar bereik.

Na dit gesprek met mijn vriendin-bijstandsvrouw besef ik: na een cultuur van twintig jaar solidariteit-op-afstand moeten wij in Nederland nog beginnen te leren wat solidariteit-in-nabijheid ten diepste vraagt.

Gaan staan naast degenen bij wie het water tot aan de lippen reikt, beneemt je zelfs de gedachte aan thee met taart.